

Rakkaus. Tuo mystinen asia jota minulle ei koskaan sattunut eteen, ennen sinua. Se oli sitä lukion viimeistä vuotta. Opiskelin hullunlailla ja viihdyin ystävieni seurassa. Kaikki oli siis hyvin. Perheellämme oli taloudellinen puoli kunnossa sekä kaikki tulivat toimeen toistensa kanssa. Minulla oli ystäviä ja pärjäsin koulussa. Silti kaipasin vielä yhtä asiaa itselleni. Kaipasin omaa rakasta. Rakkaus oli aina kohdellut minua kaltoin, lapsesta asti. Vaikka perheessämme kaikki tulivat toimeen, ei siellä rakkautta juurikaan näytetty. Tuntui etten edes kunnolla tiennyt mitä on rakkaus. Miltä tuntuu kun rakastaa jotain ihmistä niin että sattuu? Miltä se tuntuu kun on ihminen vierellä joka rakastaa kaikesta huolimatta. Toisaalta olin jo miltein hyväksynyt osani. Olin tyttö jota kukaan ei tahtonut rakastaa. Eräänä aivan tavallisena päivänä kuitenkin kaikki muuttui, tapasin sinut. Tulit puhumaan minulle koska olimme samalla kurssilla. Vatsanpohjassani tuntui todella oudolta, melkeinpä sattui. Mutta tuntui kuitenkin hyvältä. Kerroit kuinka asuit täällä muutama vuosi sitten ja nyt olet palannut. Vietimme loppu koulupäivän yhdessä ja olin onnellinen. Olin onnellinen koska kanssasi tuntui heti alusta asti niin luontevalta keskustella, nauraa ja tehdä yhdessä asioita. Eikä edes mennyt kauaa kun tunteet alkoivat näyttää merkkejään molemmilla. Sinä välitit minusta, ja minä sinusta. Mietin monta kertaa vieressäsi maatesani kuinka tämä on mahdollista, kuinka sain sinut. Kuinka sain rakkauden. Suutelimme, opetimme toinen toistamme hitain mutta varmoin askelin. Mutta niin kuin aina, ihmiset muuttuvat. Niin myös sinä. Huomasin sen sinusta, kuinka ahdistuneelta aloit vaikuttamaan. Kuinka salasit lopulta miltei kaiken minulta. Näin että sinuun sattui, ja se teki kipeää myös minulle. Kuitenkin yritin, odotin kaiken vielä kääntyvän paremmaksi. Ja niinhän se kääntyi, mutta vain sinulle. Viimeistään silloin olin varma petoksistasi kun näin sinut vanhojentanssi iltana entisen tyttöystäväsi kanssa sylkkäin. Myöhemmin laitoit viestin jossa kerroit että mielestäsi suhteemme ei toiminut, et kertonut miksi. Mutta tiesin sen ,olit löytänyt parempaa. Oikean rakkauden. Vaikka tuosta on aikaa, muistan yhä kuinka katselimme toisiamme kesken koulutuntien. Pidimme hauskaa, sait minut eloon. Myöhemmin kuitenkin tajusin että olisi ollut parempi jos emme olisi tehneet yhtään mitään. Emme pitäneet kädestä kiinni, emme suudelleet. Emme edes puhuneet, eikä mitään muutakaan. Viimeinen puhelu oli kaikkein pahin, halusit sulkea minut pois elämästäsi. Muistan kuinka väitit minulle että kaikki mitä olimme tehneet, oli yksipuolista. Joskus kun itken, muistan vieläkin nuo sanat. Muistan kuinka yllätin sinut. Se tekee kipeää, näin jälkeensä ajatellen toivon ettemme olisi tehneet mitään.